

triller, der i hans Øre lød som Klangens af Guldstykker, havde han slaaet sin Beslutning fast. Hun var Midlet! Her skulde Skatten hæves! — Og som hun nu aabenbarede sig der i Døren med Vinterhavens Sol og Fuglekvidder bag sig, ung og yppig, fristende at skue som en østerlandsk Bajadere, syntes hun ham selve Eventyrets Fe med Sejrens palmebladsvingende Genier i sit Følge.

Frøken Nanny satte sig et Øjeblik. Hun tog Plads paa en Ottendedel af en Taburet, og der begyndte en af de sædvanlige Visit-Samtaler, hvorunder hinanden fremmede Mennesker skaffer sig Lejlighed til i Skjul af en Række Talemaader at anstille en Undersøgelse af hinandens Ydre, Væsen og Manerer.

Per var nu slet ikke nogen Mester i at konversere. Dertil var han bestandig for optaget af sig selv og sit eget. Desuden havde han ingen Interesse for de sædvanlige Samtaleemner, vidste saa lidt Besked om, hvad der foregik i Byen, i Teatrene, i Politikens eller Literaturens Verden. Han følte ikke engang nogen Forpligtelse til at være underholdende. Naar det ikke desmindre nogle Gange var lykkedes ham at gøre Indtryk paa Kvinder, var det sket ved en Art Overrumpling, et velberegnet Tigerspring fra Tavshedens Baghold ud i de aabneste og frieste Tilstaaelser.

Her sad han nu, mens den unge Pige fortalte, og dannede sig et Skøn over Størrelsen af Grosserer Salomons Formue. Hans Øjne stjal sig rundt i Salen. Og det svimlede for ham ved Tanken om, at alt dette maaske engang skulde blive hans.

Til alt Held var Frk. Nanny i Stand til at besørge Underholdningen ganske alene. Men samtidig med, at hun sad der paa Kanten af sin Taburet —